

குறுந்தொகையில் இலக்கிய நயம்

ஜா. அருள் சுனிலா ^{அ, *}

^அ தமிழ்த்துறை, ஜெ.அ. மகளிர் தன்னாட்சிக் கல்லூரி, பெரியகுளம், தேனி-625601, தமிழ்நாடு, இந்தியா

The Literary Elegance of Kurunthokai

J. Arul Sunila ^{a, *}

^a Department of Tamil, J. A. College for Women (Autonomous), Periyakulam, Theni-625601, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

arulsunila1981@gmail.com

Received: 31-05-2022

Revised: 11-09-2022

Accepted: 29-09-2022

Published: 21-11-2022

ABSTRACT

Literature focuses on human life. It is a feast for human thought, feeling, and imagination. It is related to human language. It has the power to stir the mind of the learner and blossom in the heart. Literature is an art form that reflects social sentiments. Literature expresses the spiritual feelings and worldly attachments, successes and failures, and likes and dislikes of mankind. Kurunthokai is one of the Ettutthokai texts in the Sangam love genre of songs. It is described as a "good kurunthokai". It is known as Kurunthokai because it is a collection of songs with fewer lines. This book is explained by the beauty of words, the beauty of meaning, the beauty of sentence construction, the beauty of explanation, and the beauty of literary style. There are so many parables that it is said to be a parable repository. They express the thoughts and memories of the people and the moods of the poets. The ideas on the life of the Tamils of the Sangam age, as well as the poets' skills on literary qualities, captivate the minds of the readers. Due to its poetry, Kurunthokai is a book that is quoted by all writers and has the power to confront the realities of life. The simile, the description, the imagination, the theme, the iraichi, the rhyme, and the alliteration draw the reader's heart and entertain the thoughts, revealing the beauty. This research paper also aims to explore the features of such subtle literary techniques in short songs.

Keywords: Flourish, Description, Exquisite Narrative, Eloquence.

முன்னுரை

இலக்கியம் மனித வாழ்க்கையை மையமாகக் கொண்டது. மனிதனின் சிந்தனைக்கும் உணர்வுக்கும் கற்பனைக்கும் விருந்தாக அமைகிறது. மனிதனின் மொழியோடு தொடர்புடையது. கற்பவருடைய எண்ணத்தில் எழுச்சியையும் இதயத்தில் மலர்ச்சியையும் உண்டாக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. இலக்கியம் சமுதாய உணர்வுகளைப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு கலை வடிவம். மனிதக் குலத்தின் ஆன்மிக உணர்வுகளையும் உலகியல் பற்றையும் வெற்றித் தோல்விகளையும் விருப்பு வெறுப்புக்களையும் இலக்கியம் வெளிப்படுத்துகிறது. சங்க அகப்பாடல்களில் குறுந்தொகை எட்டுத்தொகையில் உள்ள நூல்களுள் ஒன்று. "நல்ல குறுந்தொகை" எனச் சிறப்பித்து உரைக்கப்படுவது. குறைந்த அடிகள் கொண்ட பாடல்களின் தொகுப்பாக இருப்பதால் இது குறுந்தொகை எனப் பெயர் பெற்றது. இந்நூல் சொல் அழகும், பொருள் அழகும், தொடை அழகும், அணி அழகும், நடை அழகும் கொண்டு விளங்குகிறது. ஓர் உவமைக் களஞ்சியம் என்று கூறுமளவுக்குப் பெருமளவு உவமைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் மக்களின் எண்ண நினைவுகளையும், புலவர்களின் மனநிலைகளையும் புலப்படுத்துகின்றன. சங்க காலத் தமிழர்களின் வாழ்வியல் குறித்த கருத்துகள், இலக்கிய நயங்கள்

குறித்துப் புலவர்கள் வருணிக்கும் திறன்கள் ஆகியன படிப்பவர்களின் உள்ளத்தைக் கவரும் வகையில் அமைந்துள்ளன. கவிநயத்தால் குறுந்தொகை அனைத்து உரையாசிரியர்களாலும் மேற்கோளாக எடுத்தாளப் பெற்ற நூலாகவும், வாழ்வியல் எதார்த்தங்களைக் கண்முன்னே கொண்டு நிறுத்தும் ஆற்றல் பெற்றதாகவும் உள்ளது. படிக்கின்றவர் உள்ளத்தை ஈர்த்துச் சிந்தனைகளை மகிழ்விக்கும் உவமை, வருணனை, கற்பனை, உள்ளுறை, இறைச்சி, எதுகை, மோனை நயத்தினை வெளிப்படுத்துகிறது. இத்தகைய நயமிக்க இலக்கிய நயங்கள் குறுந்தொகைப் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ள சிறப்புக்களை ஆராய்வதாக இந்த ஆய்வுக் கட்டுரையும் அமைகின்றது.

இலக்கியம் விளக்கம்

மக்களின் வாழ்க்கை வரலாறே இலக்கியம். இலக்கியம் என்னும் சொல் இலட்சியம், கொள்கை என்னும் பொருளுடையதாகும். இலக்கைத் தொட்டது இலக்கியம் எனப்படுகிறது. இலங்கு + இயம் = இலக்கியம் ஆகும். அதாவது, இலக்கு-நோக்கம், கொள்கை, குறிக்கோள், இலட்சியம் எனும் மொழிக் கருத்துக்களையும் இயம்-இயம்புவது, கூறுவது, வெளிப்படுத்துவது எனும் மொழிக் கருத்துக்களையும் குறித்து நிற்கின்றது. இலக்கியத்தை ஒரு சமுதாயத்தின் போக்கு, நோக்கு, இலட்சியம், நிலைக் கண்ணாடி என்றும் குறிப்பிடலாம்.

“இலக்கியம் - ஆன்றோர் நூல்”

என்று செந்தமிழ் அகராதி கூறுகிறது. தமிழில் ‘இலக்கியம்’ என வழக்காக உள்ள சொல்லைத் தொல்காப்பியர் பயன்படுத்தவில்லை. ஆனால்,

“எல்லே இலக்கம்”

என்னும் நூற்பாவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (Subramaniam, 2013). இதனால் ‘இலக்கம்’ என்னும் சொல்லுக்கு ‘விளக்கம்’ என்னும் பொருள் இருத்தல் வெளிப்படாது. எனவே, ‘இலக்கியம்’ ‘இலக்கு’ (குறியும் விளக்கமும்) என்னும் வேர்ப்பொருளில் இருந்து விளைந்திருக்கும் எனும் எண்ணம் உரம் பெறுகிறது (Gnanasambanthan, 1989).

“இலக்கியம் இன்றி இலக்கணம் இன்றே

எள்ளின் றாகில் எண்ணெயும் இன்றே

எள்ளினின் றெண்ணெய் எடுப்பது போல்

இலக்கியத் தினின் றெடுபடும் இலக்கணம்”

என்று அகத்தியர் பெயரால் வழங்கப்பட்டு வரும் பழம் பாடலில் இலக்கியத்திற்கும் இலக்கணத்திற்கும் உள்ள தொடர்பைக் காணலாம். இதன்மூலம் ‘இலக்கியம்’ எனும் சொல் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளமையைக் கண்டறியலாம் (Elangumaran, 1991). தமிழ் இலக்கியங்களிலும் ‘இலக்கியம்’ எனும் சொல் பயன் படுத்தப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் ‘இலக்கம்’ என்னும் சொல் புறநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளது.

“தோல் துவைத் தம்பின் துளை தோன்றுவ

நிலைக் கொராஅ இலக்கம் போன்றன” (Avvai Duraisamy pillai, 2010)

எனும் பாடல் அடிகளிலும்,

“கானச் சீறியாற்று அரங்கரைக் காலுற்றுக்

கம்பமொடு துளங்கிய இலக்கம் போல”

எனும் பாடல் அடிகளிலும் இடம் பெற்றுள்ள ‘இலக்கம்’ என்பது விளங்குதல், ஒளிபெறுதல் என்னும் பொருளையே கொண்டுள்ளது (Avvai Duraisamy pillai, 2010). திருக்குறள், சிலப்பதிகாரத்தில் இச்சொல் இடம் பெறவில்லை. கம்பர் கோதாவரி நதி ‘சான்றோர் கவி எனக் கிடந்தது’ எனக் கூறுகிறார்.

கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் பதினோராம் நூற்றாண்டிலும் வாழ்ந்தவராக அறியப்படும் நம்பியாண்டார் நம்பிகளுடைய 'ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகத்தில்,

“வரலாறு பிளைப் பிளின் வாழி யிலக்கிதமாம்”

எனும் தொடர் பதினோராந் திருமுறையில் இடம் பெற்றுள்ளது. முதன் முதலாக 'இலக்கியம்' எனும் சொல்லைத் தோலாமொழித்தேவர் கி.பி.9 ஆம் நூற்றாண்டு இறுதியில் பயன்படுத்தியுள்ளதைக் காண முடிகிறது.

“காம நூலுனுக்கு இலக்கியம் காட்டிய வளத்தால்”

எனும் துளாமணி அடி உணர்த்துகிறது. நம்பியாண்டார் நம்பி 'இலக்கிதம்' என்னும் சொல்லை ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகம் என்னும் நூலில் குறிக்கிறார். மாணிக்கவாசகர் திருவாசகத்தில் இச்சொல்லைக் குறிக்கிறார். இவர்கள் குறிப்பிடும் 'இலக்கிதம்' என்ற சொல் இலக்கியம் என்னும் சொல்லிற்குச் சமமானது' என்பதனை அரங்க. சுப்பையாவின் கூற்று வழி அறிய முடிகிறது. எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என்னும் தொகை நூல்கள் சங்ககாலத்தே இயற்றப்பட்டனவென்று பொதுவாகக் கருதப்படுகின்றன. இலக்கியம் என்னும் சொல் இத்தொகை நூல்களுள் எங்கும் காணப்படவில்லை. என்றாலும் இப்பொருளில் அக்காலத்தே பாடல், கவிதை, பாட்டு, செய்யுள், நூல், பனுவல் ஆகிய சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன (Manavalan, 2011).

குறுந்தொகையில் இலக்கியக் கோட்பாடு

குறுந்தொகை ஓர் இலக்கியக் களஞ்சியம் என்று கூறுமளவுக்குப் பெருமளவு இலக்கிய நயங்கள் இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் உவமை, உள்ளுறை, இறைச்சி, கற்பனை, வருணனை, எதுகை, மோனை, இயைபு, அடைகள், விளித்தொடர்கள் போன்றவை இடம் பெறுவதைக் காணலாம். கற்பவர்களைச் சிந்திக்க வைக்கும் சுவையான பாடல்கள்! குறுந்தொகையில் உள்ள பாடல்கள். கற்பனை வளமும், கவிதை நயமும் நிறைந்த காதலோவியங்கள் குறுந்தொகைப் பாடல்கள். காதல் வாழ்க்கையின் பல்வேறு வேறுபாடுகளையும், காதலர்களின் உள்ளக்கிடக்கையும் சுருக்கமாகவும் அழகாகவும் கூறிக் கற்பவர்களைச் சிந்திக்க வைக்கும் சுவையான பாடல்கள் என்று முனைவர் இர. பிரபாகரன் எடுத்துரைக்கும் சிறப்புக்குரியது.

உவமை

கருத்து விளக்கத்திற்காகவும், கலையுணர்வு காரணமாகவும் உவமைகள் உருவாகின்றன. நூல்களில் பொருத்தமான இடங்களில் உவமைகளை எடுத்தாள்கின்ற பொழுது இன்பம் பயக்கின்றது. இலக்கியத் துறையில் படைப்பாளர் கையாளும் கலை நுணுக்கத் திறன்களுள் மிகப் பழமையானதும் கவிஞரின் வெளியீட்டு முறைக்கு ஒளியும் தெளிவும் சேர்ப்பதும், பயில்வோரின் நெஞ்சங்களை எளிதில் ஈர்ப்பதும், கவிஞன் கண்ட காட்சியை மற்றவர் அவரது கற்பனை எல்லைக்குள் மிக நெருங்கிச் சென்று உள்ளபடி கண்டு கொள்ளத் துணைக் கருவியாய் இருப்பதும் உவமை அணியாகும் எனும், கூற்றிற்கேற்ப குறுந்தொகையிலும் படிப்போர் மனதைக் கவரும் விதமாக உவமை நயத்தைக் கையாண்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது (Ramasamy, 1971).

அதியமானின் வீரத்துக்கு அஞ்சிய, இரவு எனும் ஊரில் உள்ள பகைவர்கள், துயிலாது இருப்பதைப் போலத் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியும் துன்பத்தால் துயிலாமல் இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. மழை ஆராயாமல் பயன் தருவது போலக் கைம்மாறு கருதாமல் கொடுக்கும் வள்ளல் தன்மை உடையவன் அதியமான் என அதியமானின் வீரத்தையும், பண்பையும் கூறுவதால் வினை உவமையும், தொழில் உவமையும் இடம் பெற்றுள்ளதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இதனை,

“ஓவாது ஈயும் மாரி வண்கை

கொன்முனை இரவு ஊர் போலச்

சில ஆகுக நீ துஞ்சும் நாளே”

என்ற அடிகளால் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது (Somasundranaar, 1962).

பனை ஓலையில் வைத்த மலர்கள் மணமாகவும், குளிர்ச்சியாகவும் இருப்பது போலவே தலைவியும் மணமும், குளிர்ச்சியும் உடையவள் என்றும், மூங்கிலின் மென்மையைப் போன்று தலைவியின் தோள்களும் மென்மையாக இருப்பதாகவும் கூறப்பட்டுள்ளதில் மெய் உவமையும், பண்பு உவமையும் இடம் பெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. இதனை,

“மாரிப் பித்திகத்து நீர் வார் கொழுமுனை

இரும்பனம் பசங்குடைப் பலவுடன் பொதிந்து

பெரும்பெயல் விடியல் விரித்து விட்டன்ன

நறுந்தண்ணியளே,

புனற்புணை அன்ன சாய்இறைப் பணைத்தோள்”

என்ற அடிகளால் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது (Somasundranaar, 1962). கயமனார் என்னும் சங்கப்புலவர்,

“பாசடை நிவந்த கணைக்கால் நெய்தல்

இனமீன் இரும்பழி ஒதம் மல்குதொறும்

கயம்மூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்”

என்னும் பாடல் வரிகளில் திரண்ட காம்புகளை உடைய நெய்தல் மலரானது பசுமையான இலைகளுக்கு மேல் உயர்ந்து காணப்படுகிறது. மிகுந்த மீன்களும் காணப்படும் இக்குளத்தில் வெள்ளம் பெருகும்போதெல்லாம் பெரிய நீர்ச்சுழியில் சிக்கும் நெய்தல் மலர்கள் வெள்ளத்தில் மூழ்கி மூழ்கி எழுந்திருக்கின்றன. இக்காட்சியானது குளங்களிலே மூழ்கி விளையாடும் பெண்களின் கண்களைப் போன்று இருந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார் (Somasundranaar, 1962).

உள்ளுறை

உள்ளுறை என்பது புதைபொருள் சொற்களின் செம்பொருளன்றிக் கூற்றினகத் தடங்கி நின்று உய்த்துணரத் தோன்றும் மறைபொருளை உள்ளுறை என்பர். உள் + உறை = உள்ளே உறைவது. பாடலினுள்ளே அதன் உட்பொருளாய்ப் பொருந்தி இருப்பது. குறிப்புப் பொருள் பல வகைப்படும். அதில் உள்ளுறை என்பதும் ஒன்று. இதையே தொல்காப்பியர்,

“உள்ளுறுத்து இதனோடு ஒத்துப்பொருள் முடிகென

உள்ளுறுத்து உரைப்பதே உள்ளுறை உவமம்”

என்கின்றார் (Subramaniyan, 2013). குறுந்தொகைப் பாடல்களில் உள்ளுறை நயம் மிகுந்து காணப்படுவதை அறியலாம். வயல்களின் குறுக்கே ஓடும் வாய்க்காலில் உள்ள தண்ணீரில் வசிக்கும் வாளை மீன் அந்த வயலின் வரப்பில் இருக்கும் மாமரத்தில் காய்த்துக் கனிந்து விழும் மாங்கனியைக் கவ்விப் பிடித்து உண்ணும். மருத நிலங்களுக்குச் சொந்தமான தலைவன் என்னுடன் இருக்கும் போது என்னைப் புகழ்ந்து பேசி விட்டு, தனது வீட்டுக்குச் சென்ற பின்பு அவன் வீட்டில் கண்ணாடி முன் நின்று கையையும் காலையும் தூக்கினால் அந்தக் கண்ணாடியில் தெரியும் பிம்பமும் தனது கையையும் காலையும் தூக்குமே, அந்தப் பிம்பத்தைப் போலத் தனது மனைவி சொல்லைத் தட்டாமல் அவளது சொற்களைக் கேட்டு வாழ்கிறான் என்பதை,

“கழனி மாத்து விளைந்துகு தீம்பழம்

பழன வாளை கதூஉ மூரன்

எம்மிற் பெருமொழி கூறித் தம்மிற்
கையுங் காலுந் தூக்கத் தூக்கும்
ஆடிப் பாவை போல
மேவன செய்யுந்தன் புதல்வன் றாய்க்கே”

எனும் ஆலங்குடி வங்கனார் பாடலில் உள்ளுறை உவமம் என்பது வாளை மீன் பரத்தைக்கும், தலைவன் மாங்கனிக்கும் உவமையாக்கப்படுகிறது (Somasundranaar, 1962). ஆனால் இந்தப் பாடலில் உவமை தெரியாமல் உள்ளே மறைந்து உள்ளுறை உவமையாக வெளிப்படுகிறது.

“பலவும் கூறுஅஃது அறியா தோரே
அருவி தந்த நாட்குரல் எருவை
கயம்நாடு யானை கவள மாந்தும்
மலைகெழு நாடன் கேண்மை
தலைபோ காமைநற்கு அறிந்தனென் யானே”

எனும் பாடலில் குளத்தை நாடிச் செல்லும் யானை, எவ்வித முயற்சியும் இல்லாமல், அருவியின் நீரால் விளைந்த கொறுக்காந்தட்டையை உண்டதைப் போல, விதிவசத்தால் தலைவனும் தலைவியும் காதலித்தார்கள் என்று இப்பாடலில் உள்ளுறை உவமம் உணர்த்துகிறது (Somasundranaar, 1962). இங்கு, அருவி ஊழ்வினைக்கும், அருவியின் நீரால் விளைந்த கொறுக்காந்தட்டை ஊழ்வினையால் தோன்றிய காதலுக்கும், யானை கொறுக்காந்தட்டையை உண்டது தலைவனும் தலைவியும் அந்தக் காதலில் இன்புற்றதற்கும் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. இவ்வுவமைகள் வெளிப்படையாகக் கூறாமல் வருவதால் உள்ளுறை உவமம் ஆயிற்று.

இறைச்சி

இறைச்சி என்பது கருப்பொருள்களின் ஒரு பகுதியாகிய விலங்குகளையும், பறவைகளையும் பெரும்பாலும் குறிக்கும். சொல்லப்பட்ட பொருளின் புறத்தே தங்கிய குறிப்புப் பொருளை இறைச்சி எனலாம். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“இறைச்சி தானே உரிப்புறத்ததுவே”

எனக் குறிப்பிடுகின்றார் (Subramaniam, 2013). குறுந்தொகையில் தலைவியை விட்டுத் தலைவன் பிரிகின்ற நிலையும், தலைவன் பிரிவால் வாடும் தலைவியை ஆற்றுப்படுத்தும்போதும், பருவம் கண்டு இரங்கும் போதும் இறைச்சிப் பாடல் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

செந்நிறக் கால்களையுடைய வங்கா என்ற பெண் பறவை தனது கணவனைச் சிறிது பொழுது காணாது போனாலும் வருந்தித் தனது இசைக்குரலால் பல குறிகளைச் செய்து அழைக்கும் இயல்பினை உடையது. இத்தகைய சிறுவழியில் தலைவன் செல்ல நினைக்கின்றான். அதனால் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியும் பிரிவால் இறந்துவிடுவாள் என்பதைக் குறிக்கின்றது. இதனை,

“வங்காக் கடந்த செற்காற்பேடை
எழால் உற வீழ்ந்தென. கணவற்காணாது
குழல் இசைக்குரல குறும்பல அகவும்
குன்று உறு சிறு நெறி அரிய என்னாது
மறப்பு அருங்காதலி ஒழிய
இறப்பல்”

இவ்வடிகள் உணர்த்துகின்றன (Somasundranaar, 1962).

சிறகுகள் நீங்கப் பெற்ற நாரையானது, வலிமை வாய்ந்த சேரனது தொண்டித் துறைமுகத்தில் கிடைக்கும் அயிரை மீனை உணவாக உட்கொள்ள விரும்பித் தலையை மேலே தூக்கிப் பார்ப்பது போலத் தலைவி நெடுந்தொலைவு இருப்பவள், கிடைப்பதற்கு அரியவள் எனத் தெரிந்தும் தலைவியைப் பெற நினைப்பது துன்பத்தைத் தரும் என்பதை,

“பறைதபுநாரை

திண்தேர்ப் பொறையன் தொண்டி முன்துறை

அயிரை ஆர் இரைக்கு அணவந்தா அங்குச்

சேயள் அரியோட்

என்ற அடிகளால் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது (Somasundranaar, 1962).

பிடிபசி களைஇய பெருங்கை வேழம்

மென்சினை யாஅம் பொளிக்கும்

அன்பின தோழியவர் சென்ற வாரே”

ஆண்யானை அன்போடு தன் பெண்யானையின் பசியைப் போக்குவது போல் தலைவனும் தலைவியின் விருப்பத்திற்கு இணங்கி விரைவில் வருவான் என்று யானையின் செயலை உவமையாகக் கூறாமல் குறிப்பாகக் கூறியதனால் இப்பாடல் இறைச்சிக்குரிய தமையை வெளிப்படுத்துகிறது (Somasundranaar, 1962).

கற்பனை

கற்பனை என்பது இல்லாததை மனத்தில் கொண்டு வருவது அல்லது மனத்தில் உருவாக்கி வெளிப்படுத்துவது எனக் க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி பொருள் கூறுகிறது (Tamil Dictionary of Kriya, 1992). கற்பனை என்பதற்கு இல்லாததை யுள்ளதாயுண்டு பண்ணல், கடிப்பு, கட்டளை, கல்வி, கற்பிப்பு, சாதாரியம், நிருணயம், பாவனை, புனைந்துரை, விதிப்பு எனப் பொருள் தருகிறது கதிரைவேற்பிள்ளையின் தமிழ்மொழி அகராதி (Kathiraiverpillai, 2003). கற்பனை என்பது இல்லாத ஒன்றினை மனதில் உருவாக்கி வெளிக்கொணர்வது. கல்வி, போதனை, சங்கற்பம், கட்டளை, காரிய ஏற்பாடு, வர்ணனை, கபடம் என்று பொருள் தருகிறது நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி. இவற்றின் மூலம் இல்லாத ஒன்றினை மனதில் உருவாக்கி அதனைப் புனைந்துரைப்பதே கற்பனை எனலாம். இந்தக் கற்பனைத்திறம் இலக்கியங்களில் அழகாக வெளிப்படுகின்றது. உள்ளதை உள்ளவாறு கூறாமல் உள்ளம் உணர்ந்தவாறு கூறுவது இலக்கியத்தின் சிறப்பாகும்.

பாலை வழியில் உள்ள இளம் வாகை மரத்தினது நீண்ட காம்புடைய நறுமணமலர் ஆனது, இளமை பொருந்திய மயிலின் உச்சிக் கொண்டைபோலத் தோன்றியது எனக் குறிப்பிடுவது ஆசிரியரின் கற்பனை நயத்தை வெளிப்படுத்துவதாய் உள்ளது. இதனை,

“சுரமுதல்

குமரி வாகைக் கோலுடைநறுவீ

மடமாத் தோகைக் குடுமியின் தோன்றும்”

என்ற அடிகளால் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது (Somasundranaar, 1962).

மலைப்பகுதியில் உள்ள சந்தனம் வேளிக்காலத்தில் குளிர்ச்சியைத் தருவது போல, தழுவங்கால் குளிர்ச்சியைத் தருபவள். பனிக்காலத்தில் சூரியக் கதிரின் வெப்பத்தை உள்ளே வைத்து மாலையில் கவிந்து காலையில் மலரும் தாமரை சிறிது வெப்பம் உடையதாக இருக்கும். அதுபோல குளிக்காலத்தில் வெப்பத்தைத் தருபவள் எனத் தலைவன், தலைவியின் இயல்பைக் கூறுவதாக

உள்ளது. தலைவியின் இயல்பைப் பொதிய மலையில் உள்ள சந்தனத்திற்கும், தாமரை மலருக்கும் கூறியிருப்பது கற்பனை நயத்தை வெளிக்காட்டுவதாக அமைகின்றது. இதனை,

“பொதியில்

தூருடை அடுக்கத்து ஆரம்கடுப்ப

வேனிலானே தண்ணியள்! பனியே

வாங்குகதிர் தொகுப்பக் கூம்பி, ஐயென

அலங்கு வெயிற் பொதிந்த தாமரை

உள்ளகத் தன்ன சிறுவெம்மையளே”

என்ற அடிகளால் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது (Somasundranaar, 1962).

இரவு முழுதும் இடைவிடாமல் கடல் அலைகளின் ஓசை மட்டும் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறது. இடைவிடாமல் துன்ப அலை வீசிக் கொண்டிருக்கும் தன் உள்ளத்துக்கும் கடலுக்கும் இடையே ஒற்றுமை இருப்பதாகக் காண்கிறாள் தலைவி. கடலை நோக்கிக் கேட்கிறாள், ‘கடலே! கரையில் உள்ள வெண்மை நிறமுடைய தாழும் பூக்களை அலைகள் மோதி மோதி அலைக்கழிக்கின்ற இந்த இரவு முழுவதும் உனது வருத்தமான குரல் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது. நீ யார் மீது கொண்ட காதல் காரணமாக இத்துன்பத்துக்கு ஆளானாய்?’ என்பதை,

“யாரணங் குற்றனை கடலே

வெள்வீத் தாழைத் திரையலை

நள்ளென் கங்குலும் கேட்கும் நின் குரலே”

என்று ‘கடலும் யாரையோ காதலித்துக் காம நோயால் புலம்புகிறது’ என்ற தலைவியின் எண்ணம் கவிஞரின் கற்பனையில் வெளிப்படுகிறது (Somasundranaar, 1962).

வருணனை

ஒன்றன் இயல்பினை அழகுறக் கவிநயம் மிக எடுத்து மொழியும் போது அது வருணனையாகிறது. வருணனை இலக்கியப் படைப்பிற்கு அழகு சேர்க்கிறது. ஐம்புலன்களாலும் உணரும் இயற்கையும், இயல்புப் பொருள்கள் பிறவற்றையும் நிறங்களால் ஓவியப்படுத்தியும், வடிவங்களால் சிற்பமாக்கியும் தரும் பிற கலையியல்புகளை, சொற்களாலேயே வருணித்து வடித்துத் தரும் பாங்கினை இலக்கிய ஆசிரியரிடம் காண்பது வருணனை எனப்படுகின்றது. (Subramanian, 1982) ஐம்புலன்களின் வாயிலாக உணரும் புறக்காட்சிகளைச் சொற்களில் மொழிபெயர்த்துக் காட்டுவது வருணனையாகும். கட்புலனுக்குரிய வண்ணமும் வடிவமும், செவிப்புலனுக்குரிய குரலொலிகளும் நுகர்ச்சிக்குரிய மணமும் நாற்றங்களும், மெய்யால் உற்று உணர்த்தற்குரிய தன்மை வெம்மைகளும் முதலிய பற்புலன்களுக்கும் ஏற்கும் வண்ணம் அனைத்தையும் சொற்களாலேயே இயங்கும் சித்திரமாக்கித் தரும் நிலையில் இவ்வருணனை அமைகின்றது என்கிறார் (Subramanian, 1982).

“அரும்புஅற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை

மேக்கெழு பெருஞ்சினை இருந்த தோகை

பூக்கொய் மகளிரில் தோன்றும் நாடன்

தகாஅன் போலத் தான்தீது மொழியினும்

தன்கண் கண்டது பொய்க்குவது அன்றே,

தேக்கொக்கு அருந்தும் முள்ளயிற்றுத் துவர்வாய்

வரைஆடு வன்பறழ்த் தந்தைக்

கடுவனும் அறியும்அக் கொடியோ னையே”

அரும்புகள் அனைத்தும் மலர்ந்த, கரிய அடிப்பக்கத்தையுடைய வேங்கை மரத்தின்மேல் வளர்ந்த பெரிய கிளையில், இருந்த மயிலானது, அதன் மலரைக் கொய்யும் மகளிரைப் போலக் காட்சி அளித்தது (Somasundranaar, 1962). அத்தகைய நாட்டை உடைய தலைவன் என்றும், தேன் போன்ற இனிய மாங்கனியை உண்ணுகின்ற, முள்ளைப் போன்ற கூரிய பற்களையும் சிவந்த வாயையும் உடைய, மலைகளில் விளையாடும் வலியக் குட்டியின் தந்தையாகிய, ஆண் குரங்கும், அந்தக் கொடியவனாகிய தலைவனை அறியும். தன் கண்ணாற் கண்ட நிகழ்ச்சியை, தான் கண்டதில்லை என்று அந்த ஆண்குரங்கு பொய் சொல்லாது என்று வருணனை அமைந்துள்ளது.

“மோனை

அடிதோறும் முதலெழுத்து ஒன்றி வருவது மோனை ஆகும். இதையே தொல்காப்பியர்,

அடிதொறுந் தலையெழுத்தொப்பது மோனை”

எனக் குறிப்பிடுகின்றார் (Subramanian, 1982). குறுந்தொகையில் மோனை இடம் பெற்றுள்ளது தன்மையைக் காணலாம்.

“அரிது வேட்டனையால் - காதலி

அரியள் ஆகுதல் அறியாதோயே”

“முரண்கொள் துப்பின் செவ்வேல் மலையன்

முளர்க் கானம் நாற வந்து”

என்றும் மோனை அமைந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது (Somasundranaar, 1962).

எதுகை

அடிதோறும் இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றி வருவது எதுகை ஆகும். இதையே தொல்காப்பியர்,

அஃதொழித் தொன்றின் எதுகை ஆகும்”

என்று குறிப்பிடுகின்றார் (Subramanian, 1982).

“இரும்பனம் பசங்குடைப் பலவுடன் பொதிந்து

பெரும்பெயல் விடியல் விரித்து விட்டன்ன”

என்றும்,

“கால் எறி கடிகைக் கண் அயின்றன்ன

வால் எயிறு ஊறிய வசைஇல் தீம்நீர்க்

கோல் அமை குறுந்தொடிக் குறுமகள் ஒழிய”

என்றும் எதுகை நயம் அமைந்துள்ளன (Somasundranaar, 1962).

இயைபு

இறுதி எழுத்து ஒன்றி வருவது இயைபு. இதையே தொல்காப்பியர்,

“இறுவாய் ஒப்பினஃதியை பென மொழிப”

எனக் குறிப்பிடுகிறார் (Subramanian, 1982). இதனை,

“மணத்தலும் தணத்தலும் இலமே
பிரியின் வாழ்தல் அதனினும் இலமே”
என்ற அடிகள் சுட்டுகின்றன (Subramanian, 1982).

அடைகளைப் பயன்படுத்துதல்

அடைகள் சொல்லாகவோ தொடராகவோ அமைகின்றன. பெரும்பாலும் அடைகள் ஒரே அடியில் முடியப்பெறுவனவாகும்.

“மைபட் டன்னமாழக முசுக்கலை
வெயிலாடு முசு
பலவின் இரும்சினைக் கலை
நரைமுக ஊகம்”
என்று அடைகளைப் பயன்படுத்துவதைக் கண்டுணரலாம் (Subramanian, 1982).

விளித்தொடர்கள்

குறுந்தொகையில் தோழி தலைவனை விளித்துப் பாடும் பாடல்கள் மிகுதியும் காணப்படுகின்றன.

“வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின்
சாரல் நாட
அருவி
விடரகத் தியம்பும் நாட”
என்று தலைவனைக் குறித்துப் பாடுகின்ற பாடல்களே அதிகம் உள்ளன (Subramanian, 1982).

முடிவுரை

குறுந்தொகை பாடல்களில் உவமை, உள்ளூறை, இறைச்சி, கற்பனை, வருணனை, எதுகை, மோனை, இயைபு, அடைகள், விளித்தொடர்கள் போன்ற இலக்கிய நயங்கள் அழகாகச் சித்தரித்துள்ளதை அறிய முடிகின்றன. ஒரு கருத்தை இயற்கை நயத்துடன் எடுத்துரைப்பதன் மூலம் இன்னொரு கருத்தையும் அறிந்து கொள்ள உதவும் சிறப்பினை உடையது உள்ளூறை. இதில் இயற்கை நிகழ்ச்சிகளையும், சிறப்புக்களையும் மேலோட்டமாகக் கூறினாலும் வாழ்வின் எதார்த்தமும், அகமாந்தர்களின் பண்பும், வாழ்வும் உட்பொருளாய் அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது. பறவை விலங்குகளின் அன்பு வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கின்ற இறைச்சி வழி அகமாந்தர்களின் அகவாழ்வும், உணர்வும் வெளிப்படுவதை அறியமுடிகின்றது. கற்பனை, வருணனையின் மூலம் தமது மனத்தில் தோன்றும் கருத்துக்களையும், பதிவுகளையும் இயற்கைப் பொருள்களோடும் செயல்களோடும் இணைத்துக் கூறுவதன் வழி இலக்கியக் கோட்பாட்டின் சிறப்பினையும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

References

- Duraisamy pillai, A.S. (2010) Purananooru Moolam Uraiyum, Poompuhar Pathippagam, Chennai, India.
Elangumaran, Ir. (1991) Perakathiyamum Puthiya Aintiramum, Tirunelveli Thennindia Saiva Sithantha Noorpathippu Kazhagam, Chennai, India.

Gnanasambanthan, (1989) Literary Art, Tirunelveli Thennindia Saiva Sithantha Noorpathippu Kazhagam, Chennai, India.

Kathiraiverpillai, (2003) Tamil Language Dictionary, Sharada Publishing House, Chennai, India.

Manavalan, (2011) Ilakkiya oppāyvu Sanga ilakkiyam, New Century Book House Pvt Ltd, Chennai, India.

Ramasamy, (1971) Chintamaninayam, Manivasakkar Publishing House, Chidambaram, India.

Somasundranaar, P.V. (1962) Kurunthogai, Tirunelveli Thennindia Saiva Sithantha Noorpathippu Kazhagam, Tirunelveli, India.

Subramaniam, S.V. (2013) Tholkappiyam thelivurai, Manivasagar Pathippagam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License